Mare este taina evlaviei: respect și admirație care ne fac să trăim ca Isus

Să ne gândim la o taină pe care Scriptura o numește mare: taina evlaviei. Ca să pătrundem o taină, trebuie întâi să știm despre ce este vorba. Ce este, de fapt, evlavia? Ce înțelegem când spunem despre cineva că este un om evlavios?

Cuvântul acesta pare unul religios, luat din limbajul bisericii, și aproape nu-l mai auzim în lumea modernă, civilizată. Este foarte puțin folosit, și putem înțelege de ce. Ce înseamnă să fii primul, să fii campion, să fii cel mai bun sau cel mai deosebit este limpede pentru toată lumea, iar aceste cuvinte se aud peste tot. Dar câți dintre noi au auzit la școală un profesor spunând: „Fiți evlavioși, copii”?

Totuși, dincolo de ce știm sau nu știm despre acest cuvânt, rămâne adevărul pe care îl spune Dumnezeu: mare este taina evlaviei.

Apostolul Pavel îi scrie lui Timotei în 1 Timotei 3:15–16: „Dar, dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelia adevărului. Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei…”

Scriptura mai vorbește și în alt loc despre o taină mare, iar cele două se pot pune alături, ca să vedem de ce sunt mari aceste taine. În Efeseni 5:29–30, Pavel scrie: „Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui.” Iar în versetul 32 adaugă: „Taina aceasta este mare – (vorbesc despre Hristos și despre Biserică).”

Nu ne oprim acum la taina lui Hristos și a Bisericii, ci la cealaltă: „fără îndoială, mare este taina evlaviei.”

Înainte să definim evlavia, să ne oprim la Evrei, capitolul 5. Domnul Isus este modelul nostru, iar Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că și noi trebuie să trăim cum a trăit El. De aceea întrebăm întâi: a fost Domnul Isus evlavios? Dacă El a fost, atunci și noi trebuie să fim evlavioși și să pătrundem această taină.

În Evrei 5:7–9 citim: „El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducea rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte și a fost ascultat, din pricina evlaviei Lui. Măcar că era Fiu, totuși a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice.”

Domnul Isus a fost ascultat din pricina evlaviei Lui. Atunci noi cum vom fi ascultați? Nu trebuie și noi să fim evlavioși?

Unii vor spune că a fi evlavios înseamnă a fi pios sau cucernic. Dicționarul spune, într-adevăr, cam așa: a fi cucernic, religios, scrupulos în cele ale religiei. Dar e destul de greu să înțelegem cum ar fi fost Domnul Isus pios și cucernic în sensul acesta. Și cum ar putea oamenii lumii să cunoască ce vrea să spună Dumnezeu, când El Însuși numește evlavia o taină? Tocmai de aceea nici nu se vorbește despre ea: este o taină și un lucru foarte rar întâlnit.

Oamenii cărora le scria Pavel cunoșteau bine acest cuvânt. În 1 Timotei 4:7, el îi spune lui Timotei: „Ferește-te de basmele lumești și bătrânești. Caută să fii evlavios." Știm că trebuie să căutăm Împărăția lui Dumnezeu, iar în 2 Timotei 2, Pavel îl îndeamnă pe Timotei să urmărească neprihănirea împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Aici însă îi spune: caută să fii evlavios.

Cuvântul lui Dumnezeu începe să ne lămurească ce înseamnă evlavia în 1 Timotei 5:4: „Dacă o văduvă are copii sau nepoți de la copii, aceștia să se deprindă să fie evlavioși întâi față de cei din casa lor și să răsplătească ostenelile părinților, căci lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu."

Evlavia se arată deci față de cei din casa noastră: față de părinți, poate față de frații mai mari. Copiii aceștia trebuie „să se deprindă", adică să învețe să fie evlavioși. Domnul Isus a fost evlavios, iar aici Scriptura vorbește din nou despre evlavie, dar nu față de Dumnezeu.

Când auzim cuvântul „evlavie", ne gândim la pios, la cucernic, la ceva ce ține de religie și de lucrurile religioase. Pavel însă le cere acestor copii să fie evlavioși față de cei din casa lor. Așadar evlavia nu are legătură cu religia. A trăi evlavios este o taină.

În 2 Timotei 3:5, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre oameni „având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea." Au o formă de evlavie față de Dumnezeu, dar în realitate tăgăduiesc puterea Lui. Să încercăm, deci, să înțelegem ce este evlavia, nu doar după o definiție de dicționar, deși vom da și o asemenea definiție.

Cuvântul lui Dumnezeu ne vorbește mult despre evlavie și ne spune că trebuie s-o avem, pentru că fără ea nu-L vom vedea pe Dumnezeu. Înainte de definiție, să zăbovim puțin asupra textului, ca să înțelegem mai adânc ce vrea El să ne spună. În 1 Timotei 6:1-2, Pavel scrie: „Toți cei ce sunt sub jugul robiei să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca nu cumva Numele lui Dumnezeu și învățătura să fie defăimate. Iar cei ce au stăpâni credincioși, să nu-i disprețuiască, sub cuvânt că sunt frați; ci, dimpotrivă, să le slujească și mai bine, pentru că cei ce se folosesc de binefacerile lor sunt credincioși și preaiubiți. Învață pe oameni aceste lucruri și spune-le apăsat."

Apostolul continuă în versetele 3-5 cu un avertisment: „Dacă învață cineva pe oameni învățătură deosebită, și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de învățătura care duce la evlavie, este plin de mândrie și nu știe nimic; ci are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se naște pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele, zadarnicele ciondăneli ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr, și care cred că evlavia este un izvor de câștig. Ferește-te de astfel de oameni."

Evlavia este opusul mândriei

Când citim, trebuie să înțelegem ce citim, și aici este problema noastră. Dacă nu știm ce este evlavia, citim fără să înțelegem. Cuvântul lui Dumnezeu ne cere să ne ținem de învățătura care duce la evlavie, să ne deprindem să fim evlavioși. Primele două versete din 1 Timotei 6 ne arată ceva din ce înseamnă evlavia: robii să-și socotească stăpânii vrednici de toată cinstea, iar cei care au stăpâni credincioși să nu-i disprețuiască.

Aceștia din urmă trebuie să-și socotească și ei stăpânii vrednici de toată cinstea. Să aibă grijă, deci, ca nu cumva, pentru că stăpânul este credincios și bun cu ei, să cadă în cealaltă extremă și să-l disprețuiască, spunând: „Lasă, că el e bun și îmi dă de lucru; eu mă feresc, mă ascund și nu muncesc.” Așa cădem în cealaltă boală. Despre cel care nu se ține de învățătura care duce la evlavie, Pavel spune că „este plin de mândrie”. Omul evlavios nu este plin de mândrie, ci tocmai dimpotrivă: evlavia este opusul mândriei. A fost Domnul Isus plin de mândrie? Nicidecum.

Respect și admirație

Totuși, totul nu se rezumă la cunoașterea definiției. Oricine are un dicționar acasă poate afla acest mic secret. Dar ce folos, dacă îl află? Cunoaștem multe din Cuvântul lui Dumnezeu, și totuși putem fi ca aceia care au ochi și urechi, dar nu văd, nu aud și nici nu înțeleg. Nu este de ajuns să auzim definiția evlaviei. După cum scrie în Evrei 5:7, Domnul Isus a fost ascultat de Dumnezeu din pricina evlaviei Lui.

Dicționarul spune că evlavia este respectul și admirația față de cineva care este mai presus de tine. Dar dicționarul nu vorbește ca Biblia, ci doar în linii mari, iar omul de astăzi nu mai știe ce înseamnă să respecți și să admiri pe cineva. Noi însă știm ce înseamnă să-L admirăm și să-L respectăm pe Dumnezeu: înseamnă să păzim Cuvântul Lui. Învățătura care duce la evlavie este învățătura care duce la admirație și respect față de cel care este mai mare. Copiii trebuie să se deprindă să fie evlavioși întâi față de cei din casa lor, adică să-i respecte, să-i socotească vrednici de toată cinstea și să-i admire.

În 2 Timotei 3:1-4, Pavel descrie oamenii din zilele din urmă: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu.”

Să reținem cuvintele „nemulțumitori, fără evlavie”. Ca să ne fie mai limpede, le putem înțelege așa: nemulțumitori, fără respect și fără admirație. Când suntem nemulțumiți de părinții noștri, nu-i respectăm și nu-i admirăm. Nemulțumirea este opusul evlaviei. În versetul 5, Pavel vorbește mai departe despre oameni „având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.”

Trăim astăzi vremuri grele, iar oamenii sunt iubitori de sine. Ne putem gândi la biserica vizibilă de astăzi, cea pe care o vedem cu ochii. Diavolul și-a făcut lucrarea: i-a împrăștiat pe oameni, ca fiecare să se iubească doar pe sine. Adunările s-au transformat în adunări de scaune, în loc să fie

în ele viață și trup. Fiecare spune: „Eu am scaunul meu, îl așez aici, pe ultimul rând; am locul meu, nu-mi pasă de nimeni, îmi pasă doar de mine. Aud Cuvântul, îmi place, predica e bună, mă duc acasă și mă simt bine.” Am ajuns oameni iubitori de sine, care au doar o formă de evlavie.

Ce înseamnă să avem doar o formă de evlavie? Să luăm ca exemplu cântarea „Aș vrea, Isuse, să fiu ca Tine”. Când o cântăm, arătăm o formă de evlavie: spunem că Îl admirăm și Îl respectăm atât de mult pe Domnul Isus, încât am vrea să fim ca El.

Dar s-ar putea să fie doar o formă de evlavie, doar o cântare. Când se anunță cântarea 307, toată lumea o cântă. Câți dintre noi avem însă evlavia din pricina căreia să fim ascultați de Dumnezeu? Domnul Isus a fost ascultat din pricina evlaviei Lui, adică din pricina respectului și a admirației față de Tatăl ceresc.

Fac întocmai cum face Tatăl

Cum putem înțelege evlavia Domnului Isus? În Ioan 5:19, El spune: „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.” Domnul Isus face ce vede la Tatăl și face întocmai cum face Tatăl. Nu este o formă de evlavie, ci o evlavie adevărată: un respect deplin și o admirație deplină.

Gândiți-vă la un copil atât de evlavios față de tatăl lui, încât face tot ce face tatăl. Mai vedem astăzi așa ceva? Mai fac copiii exact ce fac părinții lor? Când un copil își admiră părinții, vrea să-i urmeze în toate, și un astfel de copil este evlavios. E frumos să vezi un copil care face tot ce face tatăl lui. Nu vorbim aici despre părinți denaturați, ci despre părinți care cunosc, cât de cât, voia lui Dumnezeu.

Câți dintre noi avem doar o formă de evlavie? Câți dintre noi am putea spune: „Aș vrea să fac tot ce a făcut Domnul Isus”? Domnul Isus nu Și-a ținut nicio zi de naștere. Câți dintre noi Îl admirăm și Îl respectăm atât de mult, încât să facem și noi cum a făcut El? Câți oameni își țin astăzi zilele de naștere? Cunoaștem cu toții situația din mediul evanghelic.

Despre astfel de oameni Scriptura spune că au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea. Ce înseamnă să-i tăgăduim puterea? Cu gura, oamenii aceștia nu tăgăduiesc nimic, ci spun: „Da, Dumnezeu e măreț, Dumnezeu face toate lucrurile.” Dar când Dumnezeu ne spune: „Du-te și fă”, noi Îi răspundem: „Nu mă duc.” Suntem evlavioși când Îi spunem „nu mă duc”? Nu. Suntem evlavioși atunci când facem.

Evlavia este o pornire din noi, care vine din faptul că Îl admirăm și Îl respectăm atât de mult. Caută, așadar, să fii evlavios și ține-te de învățătura care duce la evlavie. Cel care are doar o formă de evlavie nu se ține de această învățătură. Să ne ferească Dumnezeu de o asemenea formă de evlavie.

Toți vor fi prigoniți

Tot în 2 Timotei 3 găsim un lucru ciudat, care mi s-a întâmplat și mie, slavă lui Dumnezeu! Mă bucur că mi s-a întâmplat și Dumnezeu să vă ajute să vi se întâmple și vouă. Versetul 12 spune:

„De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți.”

Ce înseamnă să trăim cu evlavie în Hristos? Înseamnă ascultare: „Nu fac nimic de la mine însumi. Fac tot ce mi-a spus Domnul Isus să fac și vreau să fac întocmai ce văd că a făcut El.” Dar de ce să fim prigoniți pentru asta? Și cine va fi prigonit? Nu unii, ci toți cei care vor să trăiască cu evlavie în Hristos.

Să vedem ce I s-a întâmplat Domnului Isus când a trăit cu evlavie față de Tatăl ceresc. L-a ascultat întocmai și I-a păzit Cuvântul. În Ioan 7:7, Domnul Isus spune: „Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele.”

Ce vor vedea oamenii la noi când trăim cu evlavie în Hristos? Vor spune: „Omul acesta e prea de tot. E un legalist. A dus Cuvântul lui Dumnezeu până la extremă, până la absurd. Nimeni nu poate împlini Cuvântul lui Dumnezeu în felul acesta.” Dar Domnul Isus le spune fraților Săi: „Pe voi lumea nu vă poate urî.” Lumea nu ne urăște și nu ne prigonește atunci când nu trăim cu evlavie în Hristos Isus, când nu trăim în ascultare deplină. Ascultarea deplină arată că acolo este un om evlavios.

Fără admirație nu este evlavie

Mare este taina evlaviei. De ce este mare și de ce nu pot oamenii ajunge la ea? Pentru că în ea sunt două lucruri: respectul și admirația. Ce fac oamenii lumii când admiră pe cineva, un om celebru sau un jucător de fotbal? Vor să fie ca el, dacă pot. Iar când se vorbește în jurul lor despre fotbal, vorbesc despre cel pe care îl admiră.

Dacă nu-L admirăm pe Domnul nostru și lucrurile pe care le-a adus El, taina Împărăției lui Dumnezeu, dacă nu suntem atrași de Împărăția lui Dumnezeu și de Tatăl, nu avem cum să fim evlavioși. Să învățăm, deci, și să ne ținem de învățătura care duce la evlavie. Apoi vine și cealaltă parte, ca o cunună pentru noi: toți cei ce vor să trăiască cu evlavie în Hristos vor fi prigoniți, se va vorbi de rău despre ei, iar lumea îi va urî.

Despre ce lume este vorba? Numai despre lumea de pe stradă sau și despre lumea religioasă? Cine L-a omorât pe Domnul Isus: lumea de pe stradă sau lumea religioasă? Cine i-a bătut pe ucenici?

Lumea de pe stradă sau lumea religioasă? De la cine au primit bătăi Petru și Ioan? Cine l-a omorât pe Ștefan? Înainte să fie Pavel, el era Saul, iar Saul îi prigonea pe credincioși tocmai din râvnă pentru religie. Pe unde ajungea, făcea prăpăd. De ce? Pentru că oamenii aceia voiau să trăiască cu evlavie în Hristos, nu cu evlavie față de lege. Să înțelegem bine: erau prigoniți tocmai pentru că voiau să trăiască cu evlavie față de Hristos.

Ferește-te de evlavia de formă

Să ne întoarcem la 1 Timotei, capitolul 6, ca să ne ținem de învățătura care duce la evlavie. În versetul 5, apostolul arată că sunt unii oameni care cred că evlavia este un izvor de câștig. Este foarte important să spunem: ferește-te de astfel de oameni. Ferește-te și de cei care au doar o

formă de evlavie. De ce să ne ferim? Nu ca să fim răi cu ei, ci ca să nu ajungem asemenea lor și să nu ne deprindem cu cursa unei evlavii false și fățarnice, a unei evlavii de formă.

Noi cântăm frumos și Îl lăudăm pe Domnul Isus. Am auzit de multe ori: „Eu pentru Domnul Isus fac orice." Astăzi sunt mulți oameni care nu se vaccinează din încredințare religioasă, din respect față de Dumnezeu. Sunt convinși că acolo este un număr și că vor veni tot felul de lucruri din Apocalipsa. Au un mare respect față de Dumnezeu și nu vor să se vaccineze, chiar dacă poate vor plăti cu viața. Este aceasta evlavie? Este o formă de evlavie, sigur că da.

Adevărata evlavie este respectul și admirația față de Domnul Isus. Este însă un respect total, care Îl imită pe Domnul Isus în totul, nu un respect pe jumătate sau în proporție de 90%. Definiția aceasta nu am inventat-o eu. Ea există, iar oamenii știu ce înseamnă să fii evlavios.

Oamenii din vremea apostolului Pavel știau foarte bine lucrul acesta. Pavel îi cere lui Timotei să caute evlavia. Cum ar fi putut Timotei să facă așa ceva, dacă n-ar fi știut ce înseamnă a fi evlavios?

Un mare câștig

Ne interesează taina evlaviei, iar taina aceasta este mare, un mare secret. Când Îl respectăm pe Domnul Isus, iubim lucrurile pe care le-a adus El. Le credem cu o încredere neclintită, nu pe jumătate. Apostolul scrie în 1 Timotei 6:6: „Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig." Dacă avem evlavie, avem un mare câștig.

Puțin mai departe, în versetul 11, Pavel scrie: „Tu, însă, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea." Este frumos să vedem cum ne îndeamnă apostolul pe noi, ca oameni ai lui Dumnezeu, să fugim de iubirea de bani și de lucrurile lumii și să căutăm toate acestea. Evlavia apare aici ca un lucru aparte, limpede deosebit de celelalte.

Domnul Isus a fost ascultat din pricina evlaviei Lui, iar evlavia Lui era un etalon. Să nu ne abatem de la Cuvântul lui Dumnezeu nici la dreapta, nici la stânga. Dacă am călcat ceva din Cuvântul lui Dumnezeu, evlavia noastră este doar o formă de evlavie.

Cunoștința adevărului, potrivită cu evlavia

În epistola către Tit găsim două pasaje care ne ajută să înțelegem cât mai deplin această taină a evlaviei. Trebuie spus însă limpede: fără practică, nu vom înțelege niciodată taina aceasta și vom rămâne doar la teorie. Foarte mulți oameni cunosc Biblia, dar nu cunosc taina Împărăției lui Dumnezeu. Nu cunosc taina credinței, taina Bisericii, taina evlaviei și nu-L cunosc pe Hristos.

Epistola începe astfel, în Tit 1:1–2: „Pavel, rob al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Hristos potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavia, în nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșnicii de Dumnezeu, care nu poate să mintă." Cunoștința adevărului este, așadar, potrivită cu evlavia. Nu putem avea cunoștința adevărului dacă nu suntem oameni evlavioși. Trebuie să-L admirăm și să-L respectăm pe

Domnul Isus atât de mult încât să intrăm într-o ascultare ca a constelațiilor cerului, care se mișcă la milimetru, ba chiar cu o precizie mult mai mare. O astfel de ascultare nu se abate de la voia lui Dumnezeu nici la stânga, nici la dreapta.

În capitolul 2, versetele 11 și 12, citim: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie." Harul ne învață să trăim în veacul de acum cu trei lucruri: cumpătare, dreptate și evlavie. Este importantă evlavia? Ce s-ar întâmpla dacă am scoate-o de acolo și am trăi doar cu cumpătare și dreptate? În zilele din urmă vor fi vremuri grele, iar oamenii vor fi nemulțumitori. Fără evlavie nu se poate.

Despre oamenii acelor vremuri, Pavel scrie în 2 Timotei 3:5: „având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia." Nu are Dumnezeu putere? Omul spune: „Mi-a cerut și mie să fac lucrul acesta? Eu nu pot, nu-l fac." Domnul spune în Ioan 13:14: „Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora." Iar noi, care spunem că Îl respectăm și Îl admirăm atât de mult pe Domnul Isus, răspundem: „Asta noi nu o facem. Este doar un simbol. Cine știe ce ai vrut să spui?" Cum trebuie să ne purtăm? Cu evlavie, nu fără evlavie. De aceea trebuie să înțelegem ce înseamnă să avem evlavie.

Evrei 5:7 ne arată evlavia Domnului Isus. În Evrei 12:28 găsim o poruncă, ca să înțelegem această taină mare a evlaviei: „Fiindcă am primit dar o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori, și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică."

Versetul următor arată de ce se cuvine să ne închinăm astfel. Evrei 12:29 spune: „Fiindcă Dumnezeul nostru este «un foc mistuitor»."

Și evlavie, și frică

De ce trebuie și evlavie, și frică? Unii spun că au frică de Dumnezeu și de aceea nu pot călca învățătura primită în tinerețe. Dar învățătura aceea nu se găsește în Biblie. Biblia vorbește, într-adevăr, despre frică, dar vorbește și despre evlavie, adică despre respect și admirație față de Domnul.

Domnul Isus ne-a învățat cum să ne rugăm (Matei 6): nu bolborosind aceleași vorbe, ca păgânii. Dacă repetăm la nesfârșit aceleași cuvinte, arătăm că nu avem evlavie. Dacă spunem „slavă sânge, slavă sânge" până ni se încurcă limba în gură, ca să vină vorbirea în limbi, arătăm oare evlavie față de Dumnezeu?

Evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig pentru noi, fiindcă Dumnezeu este un foc mistuitor. Dacă nu-L respectăm și nu-L admirăm, ce se întâmplă când cazi în mâinile unui foc mistuitor? Te arzi. Dumnezeu să aibă milă de noi, ca să înțelegem la ce suntem chemați: să-L respectăm, să-L admirăm pe Domnul Isus și să fim atrași de El.

În 2 Petru, capitolul 1, versetul 3, apostolul Petru scrie: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui."

Versetul acesta ni se pare ciudat, pentru că de multe ori nici nu înțelegem ce înseamnă evlavia. Când o găsim în Biblie, ne întrebăm: o fi blândețe, o fi altceva? Dar aici citim că Dumnezeu ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, și anume prin cunoașterea Domnului Isus. Cunoscându-L pe El, învățăm ce este evlavia. Nu este vorba de o evlavie a noastră. Trebuie să preluăm evlavia pe care a avut-o Domnul Isus. Când Îl cunoaștem și vedem cum a trăit El în evlavie față de Tatăl, avem și noi evlavie.

Petru continuă în versetele 5–7: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni.” Apoi, în versetul 8, spune că, dacă avem din belșug aceste lucruri, ele nu ne vor lăsa să fim nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.

Mereu ne întoarcem la cunoașterea Domnului Isus: să-L cunoaștem și să fim ca El. Dacă avem evlavie, Îl vom cunoaște. Cine nu are însă aceste lucruri, cine nu are evlavie, este descris în versetele 9–11: „Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția vecinică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

Avem, așadar, nevoie de evlavie. Este o taină, și încă una mare. Foarte puțini oameni au acces la ea. Noi suntem ispravnicii tainelor lui Dumnezeu (1 Corinteni 4:1) și le putem duce oamenilor. Dar oamenii care nu trăiesc aceste taine nu vor pătrunde în ele și nu le vor afla. Una dintre ele este taina evlaviei, iar dacă nu o cunoaștem, nu vom avea intrare în Împărăția lui Dumnezeu.

Tot în 2 Petru, în capitolul 3, versetele 10–12, citim: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde. Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?”

Ce fel de oameni ar trebui să fim noi? Oameni cu o purtare sfântă și evlavioasă, adică plină de respect și admirație față de Stăpânul nostru.

Oamenii evlavioși, toată plăcerea mea

Câteva cuvinte frumoase din Psalmi ne pot aduce bucurie. În Psalmul 16:2–3, David spune: „Eu zic Domnului: «Tu ești Domnul meu, Tu ești singura mea fericire!» Sfinții care sunt în țară, oamenii evlavioși, sunt toată plăcerea mea.” Iată ce fel de oameni trebuie să fim: oameni cu o purtare sfântă și evlavioasă, în care Domnul să-Și găsească plăcerea. Avem nevoie de evlavie, fără îndoială.

Psalmul 12:1 arată însă cealaltă față: „Scapă, Doamne! Căci se duc oamenii evlavioși, pier credincioșii dintre fiii oamenilor.” Aceeași stare o vedem și astăzi: nu mai sunt oameni evlavioși,

au pierit credincioșii dintre fiii oamenilor.

Domnul Isus a spus că nimeni nu poate veni la El dacă nu este atras de Tatăl (Ioan 6:44). A fi atras de Tatăl înseamnă a-L admira, a te simți tras spre El și a-L respecta pe Dumnezeu. Dacă vrem să venim la Domnul Isus, trebuie să fim atrași de Împărăția lui Dumnezeu și să-L respectăm pe Fiul lui Dumnezeu, așa cum Fiul L-a respectat pe Tatăl.

Aici este taina evlaviei: un respect și o admirație atât de adânci, încât să facem întocmai cum a făcut Domnul Isus. Dacă nu vom face cum a făcut El, nu vom ajunge niciodată să cunoaștem evlavia adevărată, care ne duce în Împărăția lui Dumnezeu.

Domnul să ne ajute ca lucrul acesta să ni se întipărească în inimă, să-L adorăm pe Tatăl Ceresc și să fim atrași de El.

Sursa: *Mare este taina evlaviei: respect și admirație care ne fac să trăim ca Isus* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/mare-este-taina-evlaviei